

Mikor lehült az izzó föld, Semiramis átjött a túlsó partról — temetni Arreust kereste. Meglelte. Ott feküdt olvadt aranyai között s ferde szájjal várta szerelmese csókját. Kialudt szeme feketén üszkösödött az ég felé. A királynő mellett ott lovagolt a férfi is. Az új. Élő és holt szerető egymás szemébe nézett . . .

— Vitesd illően udvaromba — szólalt meg halkán Semiramis, gyúljanak ki a lángok s negyvén napig égjenek. Én megyek tovább és te?

— Veled megyek — felelt rekedten, tómpán a férfi.
S átléptette lovát Arreus teste fölött.

Nyáron.

*Csillagmosolygású nyári ég alatt,
mint az öröklétből hulló habok
kavarognak körém a titkok önfeledten
és ésaesogó ajakkal szépre hazudják
mihaszna rongyos holmi — éltetemet.*

*S míg a csillagok közt koborló lelkem
fázósan ölti magára felhő rongyait
előbukik a hold is a tüzet csíholva,
majd lángra kápnak a lenge felhőfodrok
s egy rongy ég amott — talán a lelkem.*

HERDA LÁSZLÓ

Októberéjjen...

*Október éj van. Csendes, hideg
s köröttem pihennek
sívár szálmázsákos dgyakon;
böldog-álomba merült emberek.*

*Csak az én szemem ég valami idegen láztól,
csak az én szívem ver hangosan, mint vadabbul
és nem hallja senki, senkiséim.*

*Nem hallja senki, míg a lelkemen —
— e sökhurú hárfás hangszeren . . .
bús akordókat játszik
egy vak cigány — a szerelem.*

HERDA LÁSZLÓ